

РЕШЕНИЕ

№ 434

гр. София, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Мария Малоселска

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20211100513316 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 02.06.2021г., гр.д. 12336/20г., СРС, 119 с-в осъжда „Т.Д.“ ЕАД да плати на Дж. Ч. П. сумата 18 952.92 лева - трудови възнаграждения за месеците от декември 2019 г. до февруари 2020 г.; законната лихва върху главницата за времето от предявяването на иска - 04.03.2020 г. до окончателното изплащане на вземането и сумата 1 136.24 лева - разноски, отхвърля иска за горницата до 19 516.00 лева – главница, осъжда „Т.Д.“ ЕАД да плати на Държавата такса в размер на 758.12 лева + 05.00 лева за служебното издаване на изпълнителен лист, а на Софийски районен съд разноски от 242.79 лева + 05.00 лева за служебното издаване на изпълнителен лист, като осъжда ищеца да заплати на ответника разноски от 81.74 лева.

Срещу решението в частта, с която е уважен искът постъпва въззивна жалба от ответника по него „Т.Д.“ ЕАД. Счита решението за недопустимо поради произнасяне по непредявен иск по чл.262 КТ за трудово възнаграждение при престой. Намира решението за неправилно, като

постановено въз основа на недоказаните твърдения на ищеца. Не се доказва уговорка за място на работа в Милано, Италия, а още по-малко да е бил неотлъчно там през процесния период. В рамките на исковия период, работодателят не възлага полети на ищеца до постъпването му на работа през м. 01.2019г., а впоследствие възложените са отказани. Недопустимо е да се кредитират свидетелските показания за тези обстоятелства, доказуеми с писмени документи, а и свидетелят няма преки впечатления от работата на ищеца. Неправилно се присъжда брутно, вместо нетно трудово възнаграждение. Иска се отмяна на решението в тази част и постановяване на друго, с което да се отхвърли искът.

Въззиваемият – ищецът Дж. Ч. П. оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Решението е изцяло валидно, а в обжалваната част е допустимо и правилно.

Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявен е иск с правно основание чл.128, т.2 КТ.

С трудов договор от 10.12.2019г., ищецът Дж. Ч. П. е назначен при

ответника „Т.Д.“ ЕАД на длъжност „пилот“, с изпитателен срок от 6 месеца по чл.70 и 71 КТ, уговорен в полза на работодателя.

Със заповед № 2020-03.02/19.02.2019г., ответникът прекратява трудовото правоотношение при условията на чл. 71, ал. 1 КТ, преди изтичане на изпитателния срок.

Във връзка със спорния въпрос за полаган труд, като условие за дължимост на трудовото възнаграждение по смисъла на чл.128, т.2 КТ, въззивният съд приема следното:

Според чл.5.1 от трудовия договор, ищецът има право на основно месечно трудово възнаграждение от 11 279.12 лв.

Съобразно чл.4.1 от договора, ищецът постъпва на работа на дата 16.12.2019г. Ответникът не провежда успешно доказване за постъпване в по-късен момент и от свидетелските показания се установява присъствие на работното място.

Съгласно буквалния прочит на чл.1.2 от трудовия договор, „характерът на работата за горепосочената длъжност се изразява най-общо в следното“, т.е. липсва каквато и да било яснота за уговорени трудови функции, права и задължения на служителя. Видно от писмо изх. № 200-73032/19.10.2020г. на Дирекция „Инспекция по труда“, на ищеца при сключване на трудовия договор не са връчвани длъжностна характеристика и препис от трудов договор, регистриран в ТД на НАП, за които нарушения спрямо работодателя са предприети необходимите законови мерки.

Клаузата на чл.2.1 от трудовия договор предвижда за място на работа – Летище София, както и всяко друго място, определено от работодателя за изпълнение на трудовите задължения, поради което липсва несъмнена регламентация в тази насока. По силата на чл.66, ал.3 КТ, за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. Предвид специфичния характер на длъжността „пилот“, изпълнявана от различни бази, в трудовият договор би следвало изрично да съдържа подобно уточнение.

В същия договор отсъства каквато и да било уговорка относно работното място на ищеца, изключително необходима заради особеностите на

полагания труд при непрекъсната промяна в местоположението на служителя, различно от мястото на работа. Според легалната дефиниция на § 1, т.4 ДР на КТ „работно място“ е помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителят по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение, както и място, определено от предприятие ползвател. При извършване на надомна работа и работа от разстояние работно място е домът на работника или служителя или друго помещение по негов избор извън предприятието.

С чл.11 от трудовия договор, във връзка с допълнителната уредба на 40-часовата работна седмица, се препраща към „Ръководство за работа“ на работодателя. Същото не се съдържа в цялост по делото. Представената от ответника част А, Общи разпоредби, касае различната длъжност „отговорник полети“, който според чл.1.3.8 от Ръководството, като ръководител на отдел „Полетни операции“, упражнява ръководство и надзор върху тях.

Отделно, първоинстанционният съд в о.с.з. 26.08.2020г. разпределя доказателствената тежест за ищеца относно готовността му да престира труд, а за ответното дружество - възлагането на конкретна работа, която ищецът не е изпълнил. С оглед съответните доказателствени искания, предявени от ищеца, на основание чл.190, ал.1 ГПК, районният съд задължава ответника да представи трудовото досие на ищеца в цялост, с предупреждение за неблагоприятните последици на чл.161 ГПК. Предвид създадените от ответника пречки за събиране на допуснати доказателства, необходими за изясняване на посочените релевантни факти, последните следва да се приемат за доказани.

Няма пречка за кредитиране на гласните доказателства за изясняване на спорните факти кога ищецът постъпва на работа, за характера на работата, мястото на работа, работното място, работното време и възлагането на конкретни полети, предвид неяснотите в трудовия договор, непредставянето на личното трудово досие в цялост от ответника – чл.161 ГПК, липсата на съответни други писмени доказателства, освен едностранно съставените от ответника документи, изричното му съгласие за снемане на показанията по реда на чл.164, ал.2 вр. ал.1, т.3, предл.1 ГПК, както и обстоятелството, че в

противен случай ищецът като добросъвестно действала страна би бил лишен от възможност да докаже факти, за чието доказване е направил своевременни искания (№ 548/08.07.2010г., гр.д.1128/09г., ВКС, IV г.о.).

Предвид всичко изложено, въззивният съд цени показанията на свидетеля Т. П., заместник-ръководител при обучението на ищеца. На свидетеля е служебно известно, че след приключване на обучението, ищецът започва да изпълнява своите задължения при ответника. Назначен е за пилот / командир на самолет към базата в гр. Милано, Република Италия, в средата на м. декември 2019г. и през м. март 2020г. напуска.

В Милано се намира техният самолет и в същото населено място ищецът е настанен в хотел като командир на самолета. Според вътрешните правила, пилотите трябва да бъдат информирани с рапорт 14 дни преди полета, като им бъде връчено месечното разписание за ангажираност от използваната система „Леон“, която е сертифициран оператор под контрол и надзор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“. Докато чакат, пилотите биват настанени в хотел и трябва да са на разположение, от където с коли ги отвеждат да изпълняват полет. Не му е известно пилот да не се е явил да осъществи полет.

След като ищецът е бил на разположение в хотел, находящ се в гр. Милано, където се намира самолетът, на който е командир през процесния период, т.е. бил е в готовност да упражнява трудовите си функции и същевременно не е доказано да отказва изпълнение на възложени му полети, в негова полза възниква правото по чл.128, т.2 КТ да претендира уговореното трудово възнаграждение. При това положение, обективно не е бил във възможност да се яви паралелно и в административния офис на работодателя - Летище София, представляващ място на работа по чл.66, ал.3 КТ. Едностранно съставените от работодателя форми и фишове за заплати, проверени от вещото лице, представляват частни документи, съдържащи изгодни за автора факти относно самоотлъчки на ищеца, поради което не се ползват с обвързваща доказателствена сила и са опровергани от останалите обсъдени доказателствени средства. Ответникът не представя извлечения от сертифицирания оператор за месечните разписания на ищеца, нито преки доказателства за възложени полети, които ищецът самоволно да не изпълнява.

Противно на оплакванията в жалбата, обсъждането на спорното обстоятелство доколко ищецът е бил в готовност да предостави труд, не води до недопустимост на обжалваното решение поради произнасяне по непредявен иск с правна квалификация чл.267, ал.1 КТ. С исковата молба не се твърди, нито решението съдържа мотиви и произнасяне за една от кумулативните предпоставки на посочената разпоредба, а именно престой вследствие спиране на работата поради организационно-технически или икономически причини.

Според съдебно-икономическата експертиза, брутният размер на дължимото възнаграждение за м. декември 2019г. е 5 342,74 лв., за м. януари 2020г. – 11 279.12 лв. и за м. февруари 2020г. – 6 767.47 лв., от които са изплатени 4 436.41 лв. за м. декември 2019г. Дължимият остатък възлиза на 18 952.92 лв.

Въззивният съд намира, че може да се присъди както брутното трудово възнаграждение, така и остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, стига от решението да е ясно коя от двете стойности се присъжда. В първия случай, съдебният изпълнител при събиране на дължимото трудово възнаграждение е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения. В този смисъл са решение № 166/25.02.2010г., гр.д. 220/09г., ВКС, III г.о. и решение № 154/24.06.2015г., гр.д. 6134/14г., ВКС, III г.о. В случая, първоинстанционният съд възприема варианта по ССЕ за дължимо брутно възнаграждение от 18 952.92 лв. До този размер искът следва да се уважи като основателен.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, предл.1 ГПК следва да се потвърди в частта, с която е уважен искът.

Решението в останалата отхвърлителна част като необжалвано е влязло в сила.

Пред настоящата инстанция въззиваемият установява разноси от 600 евро, или 1 173.60 лв. – платено в брой адвокатско възнаграждение, които се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 02.06.2021г., гр.д. 12336/20г., СРС, 119 с-в в частта, с която се осъжда „Т.Д.“ ЕАД да плати на Дж. Ч. П. сумата 18 952.92 лева - трудови възнаграждения за месеците от декември 2019 г. до февруари 2020 г., ведно със законната лихва върху главницата за времето от предявяването на иска - 04.03.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „Т.Д.“ ЕАД, със седалище: гр. София, бул. „***** блок „***** ***** да плати на Дж. Ч. П., роден на ***** в гр. Ферера, с адрес: Република Италия, гр. Вигарано Майнарда, Ферара, ул. „***** с адрес за призоваване: гр. София, ул. „***** чрез адв. С.П. П. сумата 1 173.60 лв. – разноски за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването на преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____